

Filip Tamás
HA NAGYRA NŐNEK

Nagy, álmos hidroplánok
ringatóznak a tavon,
mint a vízililiomok.

Bagoly száll fölénk a színpad
sötétjéből. Nem leng, suhan.
Úgy halad át a levegőn, hogy az
mozdulatlan marad.

Csontok napoznak az éjszakában,
zajlik a kiüzetés, mindenki
egyetlen almát vihet magával,
s benne egyetlen férget.
Ha nagyra nőnek, szét
fogják rágni a világot.

Nézzétek el, amit eddig mondtam,
a kavics beszél belőlem.
Nélküle ennél is
jobban dadognék.

AHOGY SZÉTSZÓRJA MAGÁT

A megadás zászlaja nálunk fehér,
de máshol, legyen bármilyen színű,
inkább cafatokra tépik, mintsem
a túlerőnek megadnák maguk.

Egyszerre két országban élek: egyik
diktatúra, a másik királyság.

Egyazon váddal állok egy rögtönítelő
bíróság meg egy esküdtszék előtt.

És íme, két ítélet születik:
az egyik halálos, a másik felment.
Mindkettőt megköszönöm, s mert
szabad vagyok, indulok szőlőmbe fel.

Arcomról izzadság szakad, forró itt
minden. Úgy néz rám fentről a vulkán,
mintha biztatna, hogy van még időm,
a visszaszámlálás nem kezdődött el.

Folytatom hát, amit elkezdtem, ahogy
a szarvas is nyugodtan legel, pedig
látja a leshelyet. Nézem a fűrtöket,
s mintha magát a napot látnám,

ahogy szétszórja magát. Ő megteheti,
hiszen forrása nem merül ki soha.
Ma minden úgy fáj, mintha csalánnal
csaptak volna nyitott szemembe.

MEDITÁCIÓ

Még láttam őket épen.
Most sötét gyertyákat égetek
a szétporladt mérföldkövek
emlékére. Egy kanyargós
utat öleltek, s az egyikre
fordított nyolcas volt írva, mit
annyian néztek meglepetten,
hogy gyorsan lepergett róla.
Az írást nem pótolták soha,
ez a kő meztelen maradt, de

a többivel együtt szolgált
ő is, ameddig bírta.
De hagyjuk ezt most,

ez valahogy lezárható.
Azzal mit kezdjek, hogy
örökségem egy hűvös pincében
alszik, mint a bor, s én nem
tudom, hol az a pince, és erről
az jut eszembe, hogy mennyire
sírtam azon az orosz kisfiún,
aki így címezte a levelet:
„Nagyapámnak, falura.”
És szegény nem értette,
miért nem jön érte, miért
hagyja, hogy kegyetlen gazdája
mindennap üsse-verje.

FÖNTRŐL EGY DRÓN FIGYEL

Fogolykőművesek építenek valamit,
de nem épít velük az Isten.
Talán torony lesz, talán börtön,
de mindig ledől, hiába igazodtak
agyuk redői a tervrajz íveihez.

Egy drón figyelni őket fönről,
s engem is, ki a közelben ülök.
A kávéscsészétől hatodik ujjamat
tartom el és olykor megtörlöm
könnybe lábadt harmadik szemem.

Mind elolvastam a *Zöld Vadon*
cikkeit, utolsó száma volt a lapnak,
megszűnt, nincs tovább, fizetek,

le a partra. Hullámaival próbálja
hűteni magát a belázasodott tenger.

De mégis, váratlanul felforr
egész a fenekéig, összefő benne
múlt és jelen, s a világot olyan
kínzó levesszag árasztja el, hogy
még az éhezők is öklendeznek tőle.
És Sartre, ha élne, egy új
Undort írna a régi helyett.

Argus